

at Slangen brister, medens Arbejderen udfører sin Gerning, finder jeg, der er al Grund til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger.

Jeg synes ogsaa, der er Grund til at træffe Foranstaltninger for at sikre disse Arbejdere overfor det Selskab, med hvilket de maa indgaa Kontrakt. Jeg har oplyst, at Selskabet vilkaarligt afgør, naar Arbejderne skulle betale Bøde. Jeg finder, at dette er urigtigt. Der burde være en Appelinstant. Jeg vilde finde det naturligt, om man indsatte en Bestemmelse i Kontrakten om, at begge Parter, naar Strids-spørgsmaal opstod, havde Ret til at appellere Sagen til Ministerens Afgørelse. Der ved vilde disse Folk blive bedre sikrede, end de ere i Øjeblikket. Nu kan det godt være, at disse Arbejdere selv kunne paa-tale deres Rettigheder stærkere, end Til-fældet er. Men det viser sig, at disse Arbejdere — som Arbejderne mange andre Steder — staa uden nogen som helst Organisation, og saa længe de gøre det, have de ingen Magt og Indflydelse overfor deres Arbejdsgivere. Hvis disse Arbejdere vilde organisere sig som andre Arbejdere, var det muligt, at de bedre vilde kunne varetage deres Ret overfor det rige Selskab, de arbejde for.

Med Hensyn til Bomintraderne, som Landbrugsministeren opkræver et Par Steder udenfor København, mente Ministeren, at det kunde være værd at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overvejelse, naar Forpagtningskontrakterne var udløbne. Jeg vilde ønske, at denne Overvejelse vilde føre til, at disse Bomme blev ophævede. Det er meningsløst, at Staten for en saa ringe Indtægts Skyld vil vedligeholde noget saa urimeligt og saa antikveret som dette. Her burde Staten vise det gode Eksempel, og naar Staten ophævede sine Bomme, kunde man muligvis ogsaa faa de andre Bomme, der findes i Københavns Amt, ophævede.

Med Hensyn til Domænekirkerne til-lod jeg mig i Gaar, da jeg havde Ordet, at gøre en Sammenligning mellem disse og de meget brogede Indtægter, Landbrugsministeriet har ved Bortlejning af Pladser til Danseboder, Sangerindeknejper, Varié-teer osv. Ministeren mente ikke, der var noget at bebrejde ham. Vilde jeg sige noget i den Henseende, skulde jeg have vendt mig mod den forrige Landbrugsminister, da det var ham, der bar Skylden for det. Jeg troede nu egentlig, at den nuværende Landbrugsminister vilde vedgaa Arv og Gæld efter den forrige, men det

lader jo ikke til, at han vil det her. Naar jeg ikke vendte mig mod den forrige Landbrugsminister, var det, fordi jeg syntes, han er sorgbetynet nok i Forvejen, saaledes at vi nok kunde lade ham være i Fred.

Det Spørgsmaal, vi have rejst angaaende Landhusholdningsselskabet og det Forslag, vi have stillet om Nægtelse af de 2,000 Kr. dertil, synes at have vundet ikke saa ringe Tilslutning her i Salen. Det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen) og den ærede Ordfører syntes ikke at se med særdeles velvillige Øjne paa det gamle, rige, fornemme Selskab, som kalder sig „Det kongelige danske Landhusholdningsselskab“. Jeg synes nu ikke, der er nogen Grund til fremdeles at give disse 2,000 Kr. til dette Selskab, der sikkert ogsaa udmærket godt kan undvære dem, idet det har en Formue paa ikke mindre end 300,000 Kr.

Den lille Bevilling til Kontrolfynging i Mejerierne synes jeg burde udgaa af Finansloven. Der anføres, at denne Kontrollør, denne Barnepige, Mejerierne have haft til at lære dem at fyre op under Kedlerne, har gjort megen Nytte. Det er meget muligt. Men jeg synes, Mejerierne ere en saa stor Forretning og have saa mange, mange Penge mellem Hænder, at om de faa disse 1,000 Kr. dertil eller ej, kan være ret underordnet, og i Sammenligning med Industrien synes jeg ikke, der er Grund til at give Landbruget denne Begunstigelse. Industrien maa selv fyre under sin Kedel. Den har ingen til at komme og lære den det. Det forlanger den heller ikke, det er noget, den meget godt kan gøre selv, og det kunne Mejerierne sikkert ogsaa.

Saa komme vi til det Spørgsmaal, som jo særlig har været Stridsspørgsmaalet under dette Budget, nemlig Bekæmpelse af Ukrudtsplanterne. Det offentlige Ukrudt, som den højtærede Landbrugsminister kaldte det, der vokser paa Jernbaneskraaningerne, behøve vi sikkert ikke at sige noget om. Det forhandlede vi i Gaar. Men derimod det Ukrudt, som breder sig saa frodigt og kraftigt paa vore Marker, synes jeg der kunde være Grund til at faa en Forhandling om. Fra flere Sider, bl. a. fra den højtærede Landbrugsministers, fra den ærede Ordførers og fra det ærede Medlem fra Sæbys (Anders Nielsen) Side har man været enig om, at Lovforanstaltninger vilde man ikke gaa med til. Jeg kunde ønske at høre Grundene dertil. For det er min Overbevisning, at man meget